

között 1861-ben Temesvárt, ekkor még nem volt híre magaslatán, egy szomszédos faluba kirándulva betért a templomba, az oltár előtt letérdelt és buzgón imádkozott, hogy Isten segítse pályáján előre. Három év múlva már népszerű volt s hálából a kis falusi templomnak értékes misemondóruhát s drága oltárékiítményeket küldött, 1865-ben. 1867. jún. havában a pesti német színházban vendégszerepelt és ebben a versikében adott kifejezést rokonszenvének:

Dass i nimmer nach Wien geh,
Das steht schon ganz fest
Und wann's Inna recht ist
Bleib i in Pest.

1872. márc. havában, továbbá 1877. jan. 6-án, majd 1878. jan. havában újra eljött hozzánk. (Pesti német színház.) Igen népszerű színész volt s a bécsiek csak »Pepik«-nek hívták.

Galó György, színigazgató, sz. 1845-ben, Pesten, megh. 1928. aug. 30-án, Alagon. A Népszínháznak 1875-től vagyis kezdettől főgépézmestere volt s mint ilyen, sok praktikus gépezetet konstruált az előadások tökéletesítésére. Számos vidéki színházat szerelt fel. 1896. márc. 21-én megalapította a városligeti »Hököm«-színházat, majd 1899. márc. havában megnyitotta a Magyar Műszinkört. (L. o.)

Gálos Rezső, tanár, a temesvári felső kereskedelmi iskola igazgatója, sz. 1885-ben, Budapesten, u. o., továbbá Berlinben, Lipcsében és Kolozsvárt tanult. Munkája: »Magyar vonatkozású német drámák«. Budapest, 1912.

Gálosi János, színész, sz. 1848. nov. 9-én, Lippán (Aradm.). Mint nyugdíjas tag halt meg Kispesten, 1908. szept. 2-án. Édes atya Drechsler György, vargámester. Tizennyolc éves korában a szülei háztól megszökött s beállt színésznek. Magas, tiszta tenorhangja a vidék legjobb tenoristái közé emelte. 1890-ben a Nemzeti Színházhoz szerződött, az akkor még állandó kórusba. — Első neje: Bussay Clarisse, színésznő, sz. 1860. aug. 6-án, Ipolyságon. Második neje: Pethes Hilária, színésznő, kivel 1905. márc. 20-án lépett házasságra, Kispesten.

Gálosi Zoltán, színész, sz. 1886. szept. 26-án, Garamkissallón (Hont vm.) Atyja G. János, színész, anyja Bussay Clarisse. A Színművészeti Akadémia elvégzése után a budapesti Nemzeti Színház ösztöndíjas tagjaként Kolozsvárra szerződött. Mint karakter-naturburs a háború kitöréséig a kolozsvári közönség kedvence volt. A kolozsvári Nemzeti Színháznak 1911-ben a Magyar Színházban történt vendégszereplése alkalmával az »Omnia vincit Amor« férfi főszerepében tűnt fel játékaival. 1914-ben bevonult s a háborút, mint tűzértiszt a szerb és olasz harctereken küzdötte végig. Maláriával került vissza Kolozsvárra a piavei frontról. A román impérium miatt feljött Budapestre. Miután itt nem tudott színházaknál elhelyezkedni, a B. Sz. K. Rt.-nál nyert alkalmazást.

Gálosi Zoltánné Dezséri Horváth Emma, színésznő, sz. 1889-ben, Sopronban. Már mint gyermekszereplő feltűnt a színpadon. 10 éves volt, mikor szülei (édesanyja szintén színésznő volt, Dezséri H. Gyuláné Gersan Mária) Kolozsvárra került. Itt játszott a gyermekszerepek folytatásaként, mint drámai színésznő, majd vidékre ment. Később Szilágyi Dezső, Krémer Sándor, Patek Béla társulatának hősnője. 1916-ban lemond a színészetéről, hivatalt vállal Kolozsvár városánál. 1919-ben a Belvárosi Komédia kolozsvári Kamaraszínházánál újra játszik, majd férjhez megy. 1920-ban édesatyjával és férjével Budapestre költözött.

Galotti Emilia. Lessing drámája. Ford. Kótsi Patkó János. Valószínűleg Kolozsvárott adták először. Pesten a »Rondellá«-ban játszották először 1809. febr. 3-án, majd márc. 8-án, ápr. 30-án és jún. 20-án a »Hacker-szálá«-ban. Öt hónap alatt tehát négyszer került színre. Budán a Várszínházban 1836. júl. 16-án játszották először — Kazinczy Ferenc fordításában — a következő szereposztással: Galotti Emilia: Lendvayné Hivatal Anikó; Galotti Edoarda: Szentpétery; Gonzaga fejedelem: Lendvay; Marinelli: Egressy; Gróf Appiani: Bartha; Orsina grófné: Kántorné. A Nemzeti Színházban mindjárt a megnyitás évében — 1837. szept. 25-én — mutatták be